

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 3

Uke 28 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

Swami Paramananda, Lyngseidet, Tromsø 1995. Foto: BP.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHold

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
”... slik rishiene puster”
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
”... vi er nesten den samme ...”
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt ”Jeg”

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
”Sjel” og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

Uventet besøk fra Syd-India

Det var tidlig på kvelden julaften da telefonen plutselig ringte og en hyggelig mannsstemme fra Oslo presenterte seg og spurte om han var kommet til 'Brahmakul'? «Ja», svarte jeg, «det har du.» «Ja, du skjønner», fortsatte mannen, tydelig lettet, «jeg har besøk her fra en inder som er så oppsatt på å finne 'Brahmakul' – ja, han har faktisk lett etter 'Brahmakul' i hele 10 år. Han heter Venkata Reddy og er fra Syd-India. Er det mulig at han kan få komme til 'Brahmakul'? Det vil bety så mye for ham.» «Ja, hjertelig velkommen skal han være! Når kommer han?», spurte jeg. «Et øyeblikk bare, så skal jeg spørre ham», svarte mannen som snart var tilbake i telefonen: «Ja, nå er min gjest her virkelig glad, og han vil gjerne komme snarest mulig – med tog fra Oslo allerede i morgen tidlig, hvis det er mulig?» «Bare sett ham på morgentoget, så skal jeg bestille en drosje til ham som kjører ham de fire kilometre fra stasjonen opp hit.» «Mange, mange takk skal du ha», avsluttet mannen, tydelig glad på sin indiske gjests vegne. Og slik hadde det seg at en fremmed mann kom helt fra Syd-India til Shantibu (tidl. Solbu)¹⁾ på Tronfjell på selveste fødselsdagen til Swami Paramananda, den 25. desember i året 1982.

Den lille, mørke, middelaldrende inderen strålte som et barn over endelig å ha kommet til «Brahmakul». En stor drøm var gått i oppfyllelse. Det var som om han nesten ikke kunne tro det var sant – etter hele ti års leting hadde han endelig til slutt klart å finne fram! Venkata Reddys historie var følgende: Ti år tidligere hadde han funnet ei bok på et bibliotek i Madras (nå Chennai), som hadde gjort et uutslettelig inntrykk på ham. Boka bar tittelen «Karlina Rani»²⁾ og var skrevet på engelsk av Swami Sri Ananda Acharya. Men det var også noe forunderlig ved boka, eller rettere sagt med forleggeren, for på innsiden av tittelsiden sto det skrevet «Published by: The Brahmakul, Gaurisankar, Scandinavia». Det var alt - ikke engang 'Norway' var med. Men det som tiltrakk Reddys oppmerksomhet, var selve ordet *brahmakul* – det syntes han var helt fantastisk. Han fortalte meg at overalt i India kan man finne ordet *gurukul*, men *brahmakul* hadde han aldri sett før – det hadde et så mye større og mer betydningsfullt innhold, syntes han.

Ordet ble som et mantra for ham – han tenkte på det dag og natt, og til slutt bestemte han seg for at dette stedet i Skandinavia skulle han finne, koste hva det koste ville! Via en svensk venn han hadde truffet i Madras, hadde han noen år tidligere klart å komme seg til Stockholm i Sverige, men måtte gi opp videre leting derfra. Men

denne gangen kom han seg altså til Oslo via en norsk venn av sin svenske venn, og denne norske vennens arbeid hadde med bøker, forfatterrettigheter og forlag å gjøre. Så i dette andre forsøket lyktes han.

Venkata Reddy ble bare én natt, for neste dag måtte han reise tilbake til Stockholm. Mens vi ventet på drosjen som skulle bringe ham til jernbanestasjonen, spurte jeg ham om han visste om noen virkelig god guru i India – en som ikke var falsk eller som fortryllet folk med mirakler og annet svada. «Ja», svarte Reddy straks, «jeg vet om to. Den ene er ung og holder til i nærheten av Burdwan i Bengal, og den andre er omkring 70 år gammel og holder til i Kerala. Førstnevnte heter Robin, men jeg vet ikke hans adresse. Jeg har imidlertid en god venn som heter Devendranath og er sannyasin, og som er en venn av denne Robin, og han kan lede deg til Robin. Devendranath er fra Syd-India, men snakker bengali, og han snakker veldig bra engelsk.» Reddy rakk akkurat å skrive ned adressen til Devendranath, samt navn og adresse til gurun i Kerala, før drosjen kom og vi tok et hjertelig farvel.

Devendranath, eller Swami Vishuddhananda, som var hans sannyasi-navn. Her i Ranchi, Bihar, 1983. Foto: BP.

Brev fra Swami Paramananda Giri

Grunnen til at jeg hadde spurt Reddy om noen god guru i India, var at jeg ønsket å finne en betryggende ashram hvor Saswati kunne være. Og det var Saswati selv som etterpå valgte blant de to adressene Reddy hadde gitt. Hun valgte den unge Robin i Bengal og skrev derfor et brev til Reddys venn Devendranath i Syd-India. Torsdag den 3. februar 1983 fikk hun et hyggelig svar fra Devendranath. Det viste seg at Robin egentlig het Rabindranath og at 'Robin' var en engelsk skriveform for den bengalske uttalen av kortformen til navnet, og at han var født 25. desember 1954, altså bare snaut ett år eldre enn meg selv. Vedlagt brevet var et fascinerende svart-hvitt fotografi av Robin sammen med sin guru Ramananda Avaduth. Det var fra Uttar-Kashi i Himalaya og var tatt umiddelbart etter Robins innvielse i sannyasa, slik at hans navn nå var Swami Paramananda Giri. På bildet sitter de to ved siden av hverandre ute i det grønne og ser rett på fotografen. Paramananda sitter til høyre for sin guru med barbert hode og et sjal omkring seg, mens Ramananda som sedvanlig sitter naken (jf. tittelen '*avaduth*' = 'uten klær') med sitt lange tovete hår og skjegg. Settingen var så enkel, liketil og naturlig, og ansiktsuttrykkene deres og alt virket tvers igjennom ærlig. Mitt første inntrykk var at – «Ja, dette er virkelig ekte saker!»

Dagen etter mottok jeg et kjedebrev, angivelig fra en søramerikansk katolsk prest, med lovnader om å bli meget rik i løpet av få dager hvis jeg bare kopierte opp

brevet og sendte det videre til ti andre adresser. Hvis jeg derimot ikke fulgte denne oppfordringen, ville jeg møte en brå død innen bare fire dager etter mottagelsen av brevet. I brevet var det nevnt en mengde tilfeller med fulle navn og adresser om skjebner i begge retninger; om mange som hadde blitt styrtrike ved ikke å bryte kjeden, og om alle dem som hadde møtt en brå og uventet død etter bare fire dager for å ha brutt brevkjeden. Måten disse hadde dødd på, var også beskrevet. Trusselen virket ganske uhyggelig og makaber. Saswati fremholdt sterkt at her var vår sjanse kommet for å få masse penger, og av sikkerhet for våre liv måtte vi gjøre akkurat som presten forlangte. Men jeg bare krøllet brevet raskt sammen, la det i ovnen og tente på. Jeg bare nevner denne lille episoden her for å vise hvor typisk det er at samtidig med noe veldig godt, kommer det også alltid noe veldig dårlig.

Nymånenatta i februar er hvert år markert som den mest betydningsfulle natta, åndelig sett, i India og kalles *Shivaratri* – Shivas natt. Dagen før og hele natten igjennom tilbringes ofte i faste og meditasjon, og de som ønsker å dedikere sitt liv til sannhetssøken og selvoppofrelse for andre, blir gjerne innviet i sannyasa denne natta. På Shantibu markerte Saswati og jeg også dette. Vi tente levende lys og satte fotografiet av Swami Paramananda og Ramananda Avaduth, som hadde kommet få dager før, foran oss, mens vi satte oss for å meditere. Senere, i India, hadde Paramananda fortalt Saswati at han hadde sett oss der oppe i Alvdal for første gang denne natta.

Bildet Devendranath sendte. Robin (til venstre) sammen med sin guru Ramananda Avaduth i Uttar Kashi, Himalaya 1978, rett etter sannyasa-seremonien, hvor Robin ble Swami Paramananda. Fotograf ukjent.

Saswati reiste med fly til India og ankom Kalkutta den 3. mars 1983. Hun ble møtt på flyplassen av Devendranath, eller Swami Visuddhananda som var hans sannynavn, og fulgt til Paramanandas lille ashram ved landsbyen Banagram, langt ute på landsbygda i Burdwan distrikt, i den folkerike delstaten Vest-Bengal. Her ble hun tatt vel imot og gitt et eget rom.

Etter noen uker fikk jeg et meget positivt og begeistret brev fra henne som jeg besvarte. Og neste gang det kom brev fra henne – det var på 5-års dagen siden jeg kom til «Shantibu» for første gang, den 22. april – fulgte det, til min store overraskelse, også med et brev fra Paramananda. Det var skrevet på bengali på den ene siden, og oversatt til engelsk av en annen på den andre siden. Å lese dette brevet følte helt fantastisk. Aldri før hadde jeg fått et brev som talte så direkte til meg og som var så oppløftende. Jeg syntes det virket som om han kjente meg og var en god, gammel venn. Det lød som følger:

Priya Atman

Kjære Sjel,

Håper det står bra til med deg. Jeg har hørt mye om deg fra Saswatis lepper selv om jeg ikke har møtt deg i fysisk form. Jeg ber til Gud om at ditt åndelige liv må bli fullendt og godt. Måtte din kropp, ditt sinn og din tale være ren og hellig, fordi renhet og hellighet er det første skritt i åndelig liv. Saswati har det bra nå. Du trenger ikke å bekymre deg for henne. Hun tilbringer sine dager her som et gudommelig barn.

Med de beste ønsker og evig kjærlighet.

Din hengivne

Swami Paramananda Giri.

Jeg besvarte brevet og sendte det tre dager etterpå. De første og de siste ordene lød slik:

Jeg forblir evig takknemlig for dine ord av vennlighet, åpenbaring og trøst til meg! ... Fra mitt innerste vesen ønsker jeg at ditt liv på Jorden må være uten noen slags vanskelighet eller smerte. Må du vennligst akseptere mine ydmyke ord. Ved dine Lotusføtter forblir jeg din i *Prema*, Bjørn.

I brevet fortalte jeg ham om mine nylig anlagte planer om å reise en tur tilbake til den ashramen i Rishikesh i India hvor jeg hadde vært tidligere, men at jeg samtidig også håpet å kunne treffe ham et eller annet sted i India på denne turen. Jeg skrev ned nøyaktig adresse til denne ashramen i brevet, samt navnet på guruen der. Etter fem år på «Solbu»/«Shantibu» med lesning av Sri Anandas mange dikt og bøker, samt utallige samtaler med Einar Beer, følte jeg at jeg hadde fått fordøyet alle de sterke inntrykkene fra mitt ashramliv i Rishikesh i 1977 og fått et perspektiv på yoga og indisk kultur, og jeg følte nå en sterk trang til å reise tilbake for å se det hele med nye

øyne og å oppleve dette spesielle livet med en ballast av relevant kunnskap. Ikke minst ønsket jeg å prøve å finne ut av guruen, om han var noe for meg videre i livet eller ikke. Og jeg tenkte at bare ved å møte ham ansikt til ansikt og se ham direkte inn i øynene, kunne jeg forstå det.

Fangenskap i Rishikesh

Så i mai dette året gjorde jeg de nødvendige forberedelsene og reiste med fly til New Delhi i India. Jeg ankom ashramen i Rishikesh på *Buddha Purnima* – fullmånen i mai som er Buddhas fødselsdag – den 26. mai, og ble tatt godt imot. Denne gangen oppførte «Swamiji», som vi alle kalte ham, seg helt annerledes overfor meg og ga meg alle mulige slags privilegier og særbehandlinger i forhold til de andre disiplene som var der da. Han behandlet meg nesten som en likeverdig, mens de fleste andre som sedvanlig ble behandlet nærmest som gatehunder. Men jeg så på ham med helt andre øyne nå enn forrige gang jeg hadde vært der, så allerede etter den første uka sa jeg til ham, ansikt til ansikt, at jeg ønsket å forlate ashramen og at jeg følte at jeg kastet bort tiden min der. Jeg forsto at denne mannen umulig kunne være realisert, og mine tanker vendte seg nå mer og mer mot å møte Paramananda.

Men Swamiji hadde mitt pass, min returflybillett og mine penger i sin forvaring, som var vanlig praksis fordi hans rom ble hevdet å være det tryggeste i ashramen i tilfelle av tyveri utenfra. Så uten at han ga meg disse tilbake, kunne jeg ikke bare reise derfra sånn uten videre. Og han ville ikke at jeg skulle dra, så jeg var helt prisgitt hans godvilje for meg. På denne måten fratok han meg min frihet og holdt meg på en måte fanget der. Han begynte å fortelle meg om mitt forrige liv og andre ting i håp om å gjøre inntrykk eller for å få meg til å skifte mening og bli hos ham. Han fortalte meg bl.a. at jeg hadde vært i de traktene før i mitt forrige liv, noe jeg for øvrig allerede forsto, og han avslørte at han hadde planer for at jeg skulle fortsette å være i ashramen der hos ham framover. Da jeg ved en anledning fortalte ham om Paramananda, sa han at han visste om ham: «Å ja, jeg husker Ravin [hindi uttale av 'Robin']. Han var her i dette området for noen år tilbake.» Og så la han arrogant og hovent til: «For meg er han bare en guttunge.»

Swamiji tilhørte en type guruer som man helst bør holde seg langt borte fra, men som ofte kan være vanskelige å gjennomskue for godtroende personer og utrente øyne. Han hadde et spektakulært utseende som han var ekstremt opptatt av. Øynene hans var skinnende (han tok seg god tid hver dag med øynene sine for å bevare

deres glans med rosevann og lignende), og han hadde en klangfull stemme. Huden hans var nærmest som hos et lite barn, og med det lange håret fikk han et visst feminint preg. Alle hans bevegelser var kontrollerte og grasiøse, og han var meget flott å se på. Han var beviselig en mester i *hata-yoga*, som mestret alle *asanas* (kroppstillinger) og alle *pranayamas* (pusteøvelser), og han var en perfektjonist i alt han foretok seg. Når han lærte oss *asanas*, så vi til fulle at han fysisk sett var som et såkalt «slangemenneske», tilsynelatende uten bein i kroppen, og i stand til å utføre de mest halsbrekkende kroppstillinger med den største letthet. Om sin egen fortid fortalte han at han hadde rømt hjemmefra allerede som guttunge, «fordi mine foreldre ønsket å bruke kroppen min», som han uttrykte det, uten å kommentere det videre.

Han hadde kommet til Rishikesh som veldig ung og hadde etter hvert funnet en guru som lærte ham opp i yoga. (Swamiji tok meg en gang med til denne guruen. Han satt på et tigerskinn i en stor ashram med tjenere på hver en finger, og så fullstendig død og livløs ut – han gjorde absolutt ikke noe inntrykk på meg.) Jeg antar at han hadde hatt en temmelig tradisjonell nord-indisk opplæring med stor vekt på *hata-yoga* og fullstendig forkastelse (som er et mer presist uttrykk her enn 'forsakelse') av det motsatte kjønn. Han fortalte selv at han var blitt opplært til å se ned hver gang han møtte en kvinne på veien eller andre steder; at han for enhver pris måtte unngå å snakke med noen kvinne; at han aldri måtte spise mat laget eller gitt av noen kvinne; og at han aldri måtte se en kvinne i øynene. Dette gjennomførte han i en periode på 12 år. Han krevde enormt mye av alle rundt seg kontinuerlig, og gjennomførte en beinhard disiplin.

*Parti fra ashramen i Rishikesh.
Foto: BP 1983.*

Hvis noen var en «kontrollfrik», var det han. Han fulgte alltid våre minste bevegelser og skulle alltid vite hva vi gjorde til enhver tid. Utrolig slu og manipulerende, ofte med voldsomme temperamentsutbrudd, hersket han med frykt og terror, enkelte ganger også med vold. Når han var i det blide hjørnet, kunne han gjerne skryte uhemmet av sin egen fortreffelighet og egne meritter.

En gang han fikk uventet besøk av en som skulle lese av strømmåleren, improviserte han med løgner og manipulerte det hele så elegant, at mens han selv oppholdt strømvaleseren med godt snakk, fikk han en av sine kvinnelige disipler til å åpne måleren og trikse med tallene slik at han ville få en minimal strømregning. Da operasjonen var ferdig, ble det meget diskret gjort tegn til Swamiji, som derpå fornøyd kunne vise strømvaleseren måleren sin. I hans egne øyne var ashramen og han selv hellig og ufeilbarlig, høyt hevet over alt og alle andre, slik at han sikkert syntes at han var i sin fulle rett til å foreta slike tvilsomme operasjoner. Han skydde ingen midler for å få det som han ville.³⁾

Personer som han har dessverre aldri forstått hva yoga og åndelig livsførsel egentlig går ut på. Det er ikke å få en renest mulig fysisk kropp og et mest mulig kraftfullt sinn med diverse utviklede evner som klarsynthet eller vektløshet, eller Gud vet hva, men det er i realiteten bare én eneste ting: Nemlig å bli kvitt egoet! På et stadium i utviklingen kommer vi alle dit hvor vi må konfrontere egoet – som er det siste og mest subtile – akkurat som da Jesus var i ødemarken og etter 40 dagers faste ble tatt opp på et høyt fjell av Satan og vist hele verden. Satan sa da at hvis Jesus bare ville anerkjenne ham, ville han gi Jesus hele verden – rikdom, berømmelse, tilhengere og alt han

*Forfatteren i ashramen i Rishikesh, 1983.
Foto: Saumya.*

kunne tenke seg. Men, som vi alle vet, sa Jesus uten å blunke: «Vik fra meg, Satan!»

Denne «Satan» er ingenting annet enn vårt eget ego. Mange, slik som Swamiji, kommer til dette «høye fjellet» etter lang tids «spekelse av kjødet» (Swamiji sa at når hans tunge ønsket søtt, ga han salt!), men har åpenbart ikke mot nok til å ta det siste skrittet ut på «de sytti tusen favners dyp». Nei, da er det nok mye lettere å bli fristet til å oppleve den behagelige glansen av sin egen fortrefelighet, prakt og storslagenhet. Resultatet blir at de dyrker et opphøyet ego og bygger opp alt omkring det. Dessverre er det flere som ham som har kommet til Vesten gjennom de siste 40-50 årene og skapt et veldig dårlig rykte for en ellers unik og fantastisk tradisjon fra India. Men verst er den villedelsen og frustrasjonen de har skapt for oppriktig sannhetssøkende mennesker verden over.

Ashramen var lukket for utenforstående, også rent fysisk med en høy mur rundt hele eiendommen. Bare på onsdager og i helgene var det åpent for besøkende fra kl. 12.00 til kl. 15.00. En dag jeg hadde besøksvakt, kom det en eldre sannyasin på besøk. Han så rett på meg og smilte, og spurte på engelsk om jeg var Mr. Pettersen fra Norge. Jeg svarte bekreftende, og han sa videre at han hadde kommet fra Uttar Kashi og begynte så å skulle forklare sitt ærend. Men før han fikk sagt noe mer ropte Swamiji plutselig på ham inne fra mottakelsesrommet og ba ham komme inn, samtidig med at han kommanderte meg til å gå ned til Ganges et stykke nedenfor for å bade, deretter meditere, og så hente med vann tilbake i et spann.

Jeg var henrykt, for jeg hadde en sterk følelse av at denne mannen kom fra Paramananda, og at han var kommet for å hente meg. I min enfoldighet tenkte jeg at Swamiji sikkert hadde sendt meg ned til Ganges for å forberede meg på reisen sammen med denne sannyasien. Men da jeg kom tilbake, hadde den slu guruen allerede sendt ham av gårde uten at jeg hadde fått noen anledning til å snakke med ham, enda han helt tydelig kom for å treffe meg. Det eneste Swamiji sa til meg var: «Han var en hyggelig mann – han vil komme hit igjen.» Det var en fryktelig skuffelse, og etter dette føltes oppholdet i ashramen mer og mer uutholdelig, som å være i et fengsel.

Under to uker etter at denne sannyasien hadde kommet for å treffe meg, kom plutselig Saswati helt uventet på besøk til ashramen. Hun kom med indisk bomullssari farget i oransje *gerruha* som en sannyasini. Det var den 17. juni (min fars fødselsdag). Hele påfølgende natt satt vi oppe i hemmelighet og snakket sammen, og fra henne fikk jeg vite at han som hadde kommet to uker før, var Swami Tapeswarananda. Han var en disippel av Paramananda og holdt nå til i området, og han hadde

mottatt et telegram fra Paramananda med beskjed om å hente meg til Bengal. Hun fortalte også at Paramananda hadde sendt flere brev og telegram til meg, men dette var helt ukjent for meg. Alt dette hadde Saswati fått vite, og nå hadde hun på egen hånd bestemt seg for å reise fra Bengal til Rishikesh for å hente meg. Jeg fortalte henne at det nok ikke ble så lett fordi jeg på en måte ble holdt fanget der.

Tidlig neste dag, mens jeg ikke selv var til stede, hadde Saswati uten forvarsel regelrett hoppet på Swamiji, dratt ham i det lange håret hans og nesten klorete øynene ut på ham, mens hun skrek til ham at han skulle sette Bjørn fri! Og ryktene gikk blant de andre, skrekkslagne disiplene om at en «tiger» fra Norge hadde kommet inn i ashramen. Men det var akkurat dette som skulle til, for etter denne hendelsen ble Swamiji mye spakere, og til tross for at han først hadde tenkt at også Saswati kunne være i hans ashram framover sammen med meg, ga han nå etter og sa at jeg kunne reise etter å ha fullendt én måneds opphold der, «for ikke å få et dårlig rykte der senere», som han selv uttrykte det.

Saswati reiste tilbake til Bengal senere samme dagen, og jeg forlot ashramen og Rishikesh ca. ti dager senere, den 27. juni. Da jeg endelig tok avskjed med Swamiji, ga han meg alle brevene og telegrammene som hadde kommet til meg fra Paramananda, sammen med en tåpelig unnskyldning som jeg ikke lenger husker. Jeg visste da at jeg aldri mer ville komme tilbake dit, og jeg så ham aldri igjen.

Ganges i skumringen, med mediterende sadhu.
Foto: BP, Rishikesh 1983.

Fotnoter

1) Etter Einar Beers død klagde en tidligere sokneprest til sorenskriveren i Nord-Østerdalen på at hans familienavn, Solbu, ble brukt som stedsnavn hos oss, som atpåtill, i hans øyne, var hedensk. Han la samtidig fram dokumentasjon på en syv-åtte andre steder i Norge hvor han hadde fått forandret stedsnavnet «Solbu». Siden jeg ikke ønsket å krangle med denne presten, og siden «solen», Einar Beer, ikke lenger bodde på stedet, fant jeg en fin anledning til navnebytte. «Shantibu» betyr «fredens bolig».

2) «Karlina Rani» ble publisert i 1921, først på norsk på Olaf Norlis Forlag, og senere samme år på engelsk på eget forlag. Den inneholder 18 foredrag om yoga. Tittelen betyr 'Den dronning-moderen som hviler i mannens hjerte'. Sri Ananda sa at den boka aldri skulle annonseres, men skulle bare spres fra venn til venn, og den ville alltid komme til de som alltid hadde vært hans disipler. Boka kan nå lastes ned gratis som PDF fra hjemmesiden www.shantibu.no

3) Over 40 år senere lever fremdeles denne yogien, omkring 90 år gammel. Han har siden da bygget en helt ny ashram, muligens et annet sted i nærheten. Internett har mange fryktelige skandalehistorier om ham, hvor de fleste handler om grovt overgrep av kvinner.

Shantibu i Alvdal, med byste av Sri Ananda ute på tunet.
Navnet er sammensatt av sanskrit og norsk. Sanskrit 'shanti' står for 'universell fred', og norske 'bu' betyr 'bolig'. Foto: BP 2011.

ORDLISTE (forenklet)

asana – fysiske kroppsstillinger i klassisk yoga.

atman – Selvet, hvor værens enhet, innbefattet mennesket, naturen og Gud hviler.

Brahmakul – 'Guds skole'; navn på Sri Anandas eget forlag i Alvdal.

Buddha Purnima – fullmånen i mai da Buddha ble født, opplyst og døde.

Devendranath - navnet til en av de nærmeste mannlige disiplene til Paramananda, med sannyasnavnet Swami Visuddhananda.

Gaurisankar – navn på setereiendommen til Sri Ananda på Tronsvangen i Alvdal.

gerruha – bengalsk navn på den oransje fargen som brukes av sannyasins.

gurukul – det gamle skolesystemet i India hvor elevene bor sammen med sine læremestere.

hatha-yoga – den yogaen som harmoniserer de to kroppssidene ved fysiske kroppsøvelser og pusteøvelser; den mest kjente formen for yoga i Vesten.

pranayama – pusteøvelser eller manipulasjon av åndedrettet; det fjerde trinnet i klassisk yoga.

prema – guddommelig kjærlighet eller ekstatisk kjærlighet; den mest intense og uselviske form for kjærlighet.

priya - 'kjære'.

Ramananda Avaduth – Paramanandas sannyas-guru, som holdt til i øvre Himalaya, var naken og ble omkring 160 år gammel.

sannyasin – en dedikert sannhetssøker som går i oransjefargete klær (gerruha), gjerne med swami tittel og ananda-endelse i navnet, som har forsaket personlig familielykke eller karriere for å hjelpe menneskene til åndelig utvikling.

sadhu - sannhetssøker.

sannyasini – kvinnelig sannyasin.

Saswati – kvinnelig navneform som betyr 'fullmåne'.

Shantibu - navnet på forfatterens hjem i Alvdal i mer enn 37 år og hvor Paramananda har sin viktigste bopel i Norge.

Shiva – 'som inneholder alt'; det statiske aspektet av det Absolutte; 'omformerer' i den guddommelige treenigheten, hvor Brahma (skaperen) er først, deretter Vishnu (oppretholderen), og til sist Shiva (ødeleggeren eller omformerer).

shivaratri – 'Shivas natt'; nymånen i februar da Shiva tilbedes, og det gjerne fastes og mediteres; tradisjonelt den mest brukte tiden for sannayasa-ritualet.

swami – 'mester'; ærbødig tittel på sannyasins.

swamiji – vanlig tiltale til sannyasins.

Swami Tapeswarananda - sannyasien som ble bedt av Paramananda om å hente forfatteren i ashramen i Rishikesh i 1983. Han levde i Banagram ashram fra midten av 1980-tallet og fram til sin død i 2020. Han ble over 100 år gammel.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.